

In de winter die niet meer vriezen wil, verlang ik naar stilstand, hoewel ik niets liever vrees. Dit allemaal gekleurd door een haar of drie die in overeenstemming besloten hebben een staart te groeien onder mijn stuit, daar zo mooi aan het begin van mijn bilnaad. Meestal negeer ik groeiende bulten in de hoop dat ze vanzelf weer zullen verdwijnen, in de hoop te kunnen blijven weglopen van de dokter en de naald, mezelf als onsterfelijk beschouwend door het zo min mogelijk te willen beseffen: het feit dat ik altijd hulpbehoevend ben geweest, en dat zal blijven tot het bittere eind. 'Een staart', zei de Chirurg Algemene Heelkunde. Dokter Kint mocht ik hem noemen. Een man 176 177 die wacht op zijn pensioen. Een haantjesdokter van de oude stempel. Een man die al te lang op dezelfde gang dag in dag uit naar opengespleten haarzakken tuurt om er bandwerkgewijs zijn scalpel in te storten. Dat wij als mensen vroeger nog staarten lieten groeien is niet alleen een mooi idee, het relativeert ook alles wat pretendeert dat wij verschillen van al het andere dat ons omringt. Als potentieel toekomstig Taoist ben ik meer en meer beginnen beseffen dat nederigheid mij zal laten indalen in iets waar ik anders geen vrede mee zou kunnen nemen. En dat ik blijkbaar een staart heb laten groeien, die hopelijk niet te wild heen en weer zal kwispelen in het verdere verloop van wat dan mijn leven moet zijn, dat het dat maar is, zou me gerust moeten stellen. Alleen word ik daar niet bepaald rustig van.